

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БЕРЕЗІВСЬКЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ ОНПУ
ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО
УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ДЕРЖАВНОГО
УПРАВЛІННЯ ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ**

МАТЕРІАЛИ

**IV Міжнародної науково-практичної конференції
«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ДЕРЖАВНО-ПРАВОВОГО РОЗВИТКУ
УКРАЇНИ»**

26-28 червня 2019 року, м. Одеса

Київ «Каравела» 2019

УДК 342.5 (477)

Збірник матеріалів IV Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні питання державно-правового розвитку України» містить тези наукових праць, у яких розглядаються: сучасний стан та перспективи розвитку національної правової системи України, реформи в сфері державного управління України в рамках вивчення міжнародного досвіду та розкриття вітчизняних реалій, трансформаційні процеси в сучасному українському суспільстві. Окремо увагу приділено фізичній культурі та спорту, здоровому способу життя як факторам формування сучасного соціуму в Україні. Також розглянуто філософський, історичний та культурологічний аспекти суспільно-політичного розвитку України. Не залишилася осторонь й державна інформаційна політика в нашій країні та шляхи її реалізації.

Редакційна колегія:

Марущак В. П. – доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри державознавства і права Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України.

Білоусов О. С. – доктор політичних наук, професор кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Кочорадзе О. Г. - доктор історичних наук, професор Грузинського Технічного Університету, заступник головного редактора Наукового журналу “ВЛАСТЬ И ОБЩЕСТВО (История, Теория, Практика)”.

Чістякова І. М. – кандидат філософських наук, доцент, завідувач кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Гегечкорі О. В. – доцент, доцент кафедри соціальних та правових дисциплін Національної академії Національної гвардії України.

Семенов С. С. - канд. філос. наук, доцент кафедри соціальних та правових дисциплін Національної академії Національної гвардії України.

Прилуцька А. Є. - канд. філос. наук, проф. ХАІ, завідувач кафедри документознавства та української мови, Національний аерокосмічний університет ім. М.Є. Жуковського «ХАІ».

Шевченко В. П. – директор Березівського вищого професійного училища ОНПУ, викладач вищої категорії, відмінник освіти України.

Шевченко Г. О. – заступник директора з навчально-методичної роботи та міжнародних зв'язків Березівського вищого професійного училища ОНПУ, викладач вищої категорії.

Кривдіна І. Б. – канд. істор. наук, доцент, доцент кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету (відповідальний секретар).

Моїсеєва Т. М. – канд. істор. наук, доцент кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Бабіна В. О. – канд. політ. наук, доцент кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Рецензенти:

Пахомова Т. І. – доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри регіональної політики та публічного адміністрування Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України

Оганісян М. С. – кандидат філософських наук, доцент кафедри публічного управління та регіоналістики Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України

Актуальні питання державно–правового розвитку України: Матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції (26-28 червня 2019 р., м. Одеса). – К.: Видавництво «Каравела», 2019. – 184 с.

Петелкакі В., Петелкакі В., Біллер П. Роль гімнастики у формуванні здорового способу життя.....	123
СЕКЦІЯ 6 «СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ: ФІЛОСОФСЬКИЙ, ІСТОРИЧНИЙ ТА КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТИ»	
Орловська А. (Науковий керівник – Грицюта О.) Суспільно-політичне та правове положення жінки в епоху європейського Середньовіччя.....	125
Семенов С., Гегечкорі О. Новітні релігії та їх вплив на свідомість людини.....	128
Федорова А. Будівництво старообрядницьких храмів на території України (за матеріалами ж. «Церковь», 1908-1910 рр.).....	130
СЕКЦІЯ 7 «ДЕРЖАВНА ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ»	
Gibinsky Lubomir. Information systems security.....	133
Колесов Є., Мельник С. Нормативно-правове підґрунтя організації конфіденційного діловодства в органах державної пенітенціарної служби України.....	136
Кубко В. Медіакультура в епоху розвитку інноваційних технологій.....	143
Кубко В., Марущак Д. Комунікативні стратегії розвитку компаній/брендів.....	146
Кудлай І. Інноваційні технології у системі сучасного освітнього процесу.....	149
Кудлай Т., Кудлай І. Сучасні інформаційні технології та оздоровчий фітнес.....	153
Панькевич О. Нормативно-правова документація працівників ЗМІ: етичний аспект.....	156
Сікорська В., Блінська Ю., Колесов Є. Сучасні умови становлення інформаційно-комунікативної компетентності фахівця.....	158
Татакі О., Катранюк І. Нормативно-правові засади функціонування системи електронного документування в Україні.....	163
Татакі О., Кіпер І. Нормативно-правовий аспект забезпечення захисту інформації на підприємстві.....	167
Татакі О., Колесов Є. Роль інформаційного забезпечення в управлінні компанією.....	170
Татакі О., Плахута М. Режимно-секретна діяльність щодо охорони державної таємниці в Україні.....	174
Чістякова І., Науменко М. Правове регулювання захисту персональних даних дітей в Інтернет середовищі.....	178
Яковлєв І. Про деякі аспекти впливу Конгресу української інтелігенції щодо інформаційної політики України.....	181

Література:

1. Конституція України. – Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР.: Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>
2. Про інформацію : Закон України [Чинний, поточна редакція від 21.02.2014]. *Відомості Верховної Ради України*, 1996. № 30. С. 141. – URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.
3. ДСТУ 2395–2000 (ISO 5963–85) Інформація та документація обстеження документа, встановлення його предмета та відбір термінів індексування. Загальна методика. – К. : Держстандарт України, 2001. 8 с.
4. Про затвердження Інструкції про порядок обліку, зберігання і використання документів, справ, видань та інших матеріальних носіїв інформації, які містять конфіденційну інформацію, що є власністю держави : Постанова Кабінету Міністрів України від 27 листопада 1998 р. № 1893. [Чинний, поточна редакція від 17.10.2014]. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2594-15>
5. Белов А. Н., А.А. Белов. Делопроизводство и документооборот. – М. : ЭКСМО, 2007. 232 с.
6. Блощинська В. А Сучасне діловодство. – Донецьк : ДоНУ, 2005. 284 с.
7. Загальне діловодство та ведення документів, що містять конфіденційну інформацію з грифом «Для службового користування» : Навчально-методичний посібник / Уклад. С. М. Головань та ін. К. : НАУ, 2003. 92 с.

Кубко В.

канд. філос. наук, доцент кафедри
інформаційної діяльності та медіа-комунікацій
Одеський національний політехнічний університет
(Одеса, Україна)

МЕДІАКУЛЬТУРА В ЕПОХУ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Інформаційно-комунікативний простір медіакультури в сучасних умовах репрезентує різновекторні дискурси, що впливають на систему цінностей цілих поколінь. До найважливіших властивостей системи масових комунікацій (мас-медіа) відноситься здатність сучасної людини виступати інтегратором культурного середовища.

У фокус впливу медіакультури потрапляють основоположні духовно-культурні структури діяльності людини. Інноваційний характер комунікативних процесів, заснованих на використанні комп'ютерних і

телекомунікаційних технологій, зумовив значне збільшення щільності інформаційних потоків, зростання їх швидкості, розвиток конвергентних технологічних форм. Оскільки постійно ускладнюється медіальний комплекс, включений в усі сфери людської діяльності, то це призвело до збільшення частки опосередкованих соціальних комунікацій.

В останнє десятиліття в умовах пострадянського простору з'явилося чимало ґрунтовних робіт, які досліджують непрості шляхи інформатизації суспільства, взаємини медіа та влади, вплив медіакультури на особистість (Я. Засурський, С. Кара-Мурза, Н. Кирилова, Г. Почепцов, В. Савчук, Л.А. Ороховська, Н. Зражевська та ін.).

Актуалізація та необхідність концептуалізації феномену медіакультури потребує уточнення термінів, за допомогою яких можна адекватно описати зміни, що відбуваються в світовій історії під впливом нових мас-медіа. Зауважимо, що термін «медіа» – досить неоднозначний, і не зводиться тільки до посередництва. У першу чергу – це канал трансляції, побудований на ідеологічних, емоційних і навіть підсвідомих сподіваннях аудиторії. По-друге, медіа – не просто засіб для передачі інформації, це певне середовище, у якому виробляються та транслюються культурні коди. Таким чином, мас-медіа є засобом соціокультурної взаємодії, засобом трансформації ціннісних засад буття індивідів, соціальних груп та суспільства загалом [2, с. 78].

Уперше медіакультура почала осмислюватися як загальне соціокомунікаційне явище, а не просто як окремий тип культури мас-медіа в працях відомого культуролога-комунікативіста Г. Інніса [5]. Він виявив закономірний зв'язок між розвитком цивілізацій і засобами комунікації: на багатому історичному матеріалі він показав, що медіа тісно переплетені з соціальними, культурними процесами суспільства і значною мірою на них впливають. Г. Інніс мав великий вплив на М. Маклюена, знаменитого комунікативіста ХХ століття. М. Маклюен також, єднаючи поняття культури з її комунікаційно-технічною природою, стверджував, що «суспільне життя залежить більшим чином від характеру засобів, за допомогою яких люди підтримують між собою зв'язок, ніж від змісту повідомлень» [3].

Досить точно, на нашу думку, визначення «медіакультури» дає Н. Кирилова: «Медіакультура (від англ. media culture) – це: 1) сукупність матеріальних і духовних цінностей у сфері медіа, а також система їхнього відтворення та функціонування в суспільстві, яка склалася історично; 2) сукупність інформаційно-комунікаційних засобів, вироблених людством протягом культурно-історичного розвитку, які сприяють формуванню суспільної свідомості та соціалізації особистості; 3) особливий тип культури інформаційної епохи, який є посередником між суспільством і

державою, особистістю і соціумом, різними країнами і континентами» [2, с. 459].

Медіакультуру як феномен саме інформаційного суспільства розглядає Н. Зражевська, даючи таке визначення: «Медіакультура – це метакультура інформаційного (постінформаційного) суспільства і організована за моделлю масової продукції для масової публіки. Це головний тип культури постмодерну, культура образів, звуків і зображень, що передаються через технічні засоби, створюючи віртуальні цінності і смисли, це техно-культура, яка зв'язує культуру і технологію і за допомогою інформаційно-комунікаційних засобів, продукує свої артефакти і транслює змісти на масову аудиторію, змінюючи ментальні установки людини; це чуттєва культура, оскільки формуючи потреби і смаки, спрямована на посилення чуттєвого щастя і задоволення, користі комфортності» [1, с. 73].

Отже, медіакультуру можна визначити як сукупність інформаційно-комунікативних засобів, матеріальних та інтелектуальних цінностей, вироблених людством у процесі культурно-історичного розвитку, що сприяють формуванню суспільної свідомості та соціалізації особистості. Революція останньої чверті ХХ ст. у сфері інформатизації привела до фундаментальних змін у медіакультурі. Зростання масштабів комунікації в інформаційному суспільстві перетворює медіакультуру на універсальну форму соціальної взаємодії.

Завдяки появі електронних мас-медіа відбулося розширення світових соціальних зв'язків, які поєднали віддалені один від одного регіони; політична, економічна, соціальна діяльність стали всесвітніми за своїми масштабами; відбулося посилення взаємодії та взаємозв'язків всередині окремих спільнот та між ними самими; став можливим історичний процес посилення контактів між різними частинами світу, який призводить до зростаючої одноманітності в житті народів планети. У цих процесах медіакультура виступає не лише суттєвою складовою сучасного інформаційного суспільства, але й сутнісною його характеристикою.

Сьогоднішня медіакультура – це інтенсивність інформаційного потоку (насамперед аудіовізуального: ТВ, кіно, відео, комп'ютерна графіка, Інтернет), це засоби комплексного освоєння людиною навколишнього світу в його соціальних, моральних, психологічних, художніх, інтелектуальних аспектах.

Всі види медіа (аудіальні, друковані, візуальні, аудіовізуальні) включають в себе культуру передачі інформації і культуру її сприйняття; медіакультура може виступати і системою рівнів розвитку особистості, здатною «читати», аналізувати і оцінювати медіатекст, займатися медіаторчістю, засвоювати нові знання за допомогою медіа і т. д. При

цьому слід мати на увазі, що розвиток медіакультури – процес історично обумовлений, закономірний з точки зору еволюції цивілізації.

Сьогоднішня медіакультура – це інтенсивність інформаційного потоку (насамперед аудіовізуального: ТВ, кіно, відео, комп'ютерна графіка, Інтернет), це засоби комплексного освоєння людиною навколишнього світу в його соціальних, моральних, психологічних, художніх, інтелектуальних аспектах.

Таким чином, медіакультура як суспільний феномен виробництва медіа-продукції, опосередкований засобами масової комунікації, та її споживання масовою аудиторією становлять певний медіатизований простір, який створює нове середовище існування, нову реальну дійсність. Сучасний розвиток засобів масової комунікації обумовлює утворення нових форм життєдіяльності людини, новий досвід спілкування та співіснування.

Література:

1. Зражевська Н. Медіакультура як об'єкт соціокомунікаційних досліджень. *Теле-радіожурналістика*. 2014. Випуск 13. С. 69-77.
2. Кириллова Н. Б. Медіакультура: от модерна к постмодерну / 2-е изд., перераб. и доп. Москва, 2006. 448 с.
3. Маклюэн М. Понимание медиа : внешние расширения человека / пер. с англ. А. Юдина. Режим доступа: http://yanko.lib.ru/books/media/mcluhan-understanding_media.pdf.
4. Медіакультура в контексті міждисциплінарних досліджень : монографія / за загал. наук. ред. В. В. Березенко, М. А. Лепського, О. О. Семенець ; відп. ред. К. Г. Сірінюк-Долгарьова. Запоріжжя, 2017. 309 с.
5. Innis Harold A. *Empire and Communications*. Toronto: University of Toronto Press, 1972. P. 12-25.

Кубко В.

канд. філос. наук, доцент кафедри
інформаційної діяльності та медіа-комунікацій

Марущак Д.

бакалавр кафедри інформаційної діяльності та медіа-комунікацій
Одеський національний політехнічний університет
(Одеса, Україна)

КОМУНІКАТИВНІ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ КОМПАНІЙ/БРЕНДІВ

На сьогоднішній день конкуренція досить висока, тому компанії змушені прикладати особливі зусилля для розробки успішної комплексної інформаційно-комунікативної стратегії просування товару або послуги.